

fessoren har kaldt Fru Nathalie et forskruet Fruentimmer«.

»Ja, det er jo ganske som i andre Religioner«, sagde Jytte. »Men sig mig, Asmus — hvordan er det med Dihmer? Jeg hører, at han igen er bleven syg og lever tilbagetrukkent paa sin Gaard ligesom før. Forholder det sig rigtigt?«

»Ja — han har faaet et Tilbagefald«, svarede Lægen i forandret Tone. »Hvem har fortalt dig det?«

»Blandt andre har Mor talt om det«.

»Blandt andre ... ja saa. Dersom man fortæller, at det er min Kur, der er slaaet fejl, saa maa jeg protestere. Saadan forholder det sig ikke«.

»Er det da ikke hans gamle Sygdom?«

»Jo, det kan man godt sige. Torben har af en eller anden Grund set sig gal paa Verden, og det influerer naturligvis paa hans Tilstand«.

»Men du tror jo, at han kan komme sig? Mor sagde, at du mente, det kun var noget forbigaaende«.

Asmus Hagen havde mest Lyst til at svare, at han i Øjeblikket kun kendte eet Middel, der maaske kunde bringe Vennen til Fornuft, og det var hende selv. Han nøjedes dog med at sige, at man maatte haabe, det skulde lykkes at faa Bugt med hans Stædighed og bringe ham til igen at tage Vare paa sit Helbred i Stedet for at gøre sig en sygelig Glæde af at forsømme det.